

ριεύση τὰς μὲν κατόπιν τῶν δὲ ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐπαρχίας, αἵτινες ἐμελλον ν' ἀπαρτίσωσι τὸ βασίλειον αὐτοῦ.

Ὅποίαν ἱκανότητα περὶ τὴν διαπραγμάτευσιν, ὁποίαν φρόνησιν καὶ ὁποίαν ἐπιμονὴν δεικνύει Ἑρρίκος ὁ Δ'. Συνεχῶς ἡττώμενος, συνεχέστερον νικητὴς, καὶ ἀκαταπαύστως ὑποχρεωμένος νὰ ἀρχηται πάλιν τὴν ἐπαύριον ἐκστρατείας, ἣν ἐνόμισε περατωθεῖσαν τὴν παραμονήν. Ὅποίαν δραστηριότητα δεικνύει πάντοτε καὶ πῶς τὴν ζωὴν αὐτοῦ διακυβεύει! Ἀκούσατε τὴν πρὸ τῆς μάχης τοῦ Ἰβρου προσφώνησιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς στρατιώτας. «Συνεταῖροί μου! εἶπεν, ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν, ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ τοῦ καὶ οἱ ἰδικοὶ μας! Κατ' αὐτῶν λοιπόν! ἐὰν ἀπολέσητε τὰς σημαίας σας, περιυβρίσατε τὸν λευκὸν πτεροθύσανον τοῦ πύλου μου! θὰ τὸν εὕρητε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νίκης καὶ τῆς τιμῆς!» Καὶ τῶντι ὁ Ἑρρίκος Δ'. ἔφερε μακρὸν καὶ λευκὸν πτερόν ταῦν ἐκ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο μακρόθεν καὶ ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ! ὁ ἵππος τοῦ ἐπίσης εἶχε κεκοσμημένην τὴν κεφαλὴν δι' ὁμοίου θυσάνου.

Ἀριθμοῦσιν, ὅτι ὁ Ἑρρίκος Δ'. κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην καὶ τὰς δύο ἐπομένας δὲν παρευρέθη εἰς ὀλιγωτέρας τῶν τριακοσίων πολιορκιῶν, ἑκατὸν τεσσαράκοντα μαχῶν, τριάκοντα πέντε συναντήσεων μετὰ στρατῶν καὶ τριῶν μαχῶν τακτικῶν.

Ταῦτα ὑπ' ὅψιν λαβόντες δύνασθε νὰ σχηματίσητε, φίλοι ἀναγνώσται, ἀσθενῇ τινι ιδέαν Ἑρρίκου τοῦ Δ'. τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἐπικράτειάν του, τοῦ προδρόμου τοῦ Ρισχελιέ, τοῦ μελετῶντος καὶ παρασκευάζοντος τὴν μετατροπὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας.

Ἐν τούτοις ἀπειροὶ μνηστῆρες ἐξέτεινον τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας, καὶ οἱ σύμμαχοι ἤθελον ἔχει ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ διαθέσωσιν αὐτὸ, ἐὰν ἐμφύλιοι ἐριδες δὲν εἶχον ἤδη σημειώσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκπτώσεως των. Τρεῖς τότε ὑπῆρχον μεριδες· οἱ Ἰσπανοὶ, οἵτινες ἤθελον νὰ δώσωσι τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν Φίλιππον Β'. τῆς Ἰσπανίας· οἱ πολιτικοὶ, οἵτινες ἐτρόμαζον τὸσον τὸν Λουθηρανόν, ὅσον καὶ τὸν ξένον, καὶ οἵτινες συνέδεον τὰς ἐλπίδας των εἰς

ἐν φάντασμα ἡγεμόνος, τὸν γέροντα καρδινάλιον Βουρβωννόν, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ φέρῃ στιγμὴν τινὰ εἰς τὸ βάθος τῆς φυλακῆς τοῦ τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, χωρὶς ποτε νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του· τέλος ἡ μερὶς τῶν δουκῶν τῆς Γυτζίης, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ μὲ ψυχρὸν αἷμα τὴν συμμαχίαν, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν διὰ τὴν δόξαν τοῦ οἴκου των, χρησιμεύουσαν ὡς ὄργανον τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς αὐξήσεως Φιλίππου τοῦ Β'. Ἐνῶ δὲ οἱ ἐσωτερικοὶ σπαραγμοὶ καταφέρουσι τὴν καταστροφὴν τῆς συμμαχίας, ἡ εἰδήσις τῆς ἐξωμύσεως Ἑρρίκου τοῦ Δ'. διατρέχει τοὺς Παρισίους, καὶ ἡ ἐπανάστασις ἀμέσως ἀπόλλυσι τὸν προστάτην καὶ τὰς βοηθείας αὐτῆς. Ὁ βασιλεὺς ἐν τούτοις δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ, ἡδὲ διὰ προδοσίας τοῦ Βρισσάκ παραδόντος τὴν θύραν τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου καὶ ἀνταμειφθέντος κατόπιν διὰ τοῦτο διὰ τῆς στραταρχικῆς ῥάβδου τῆς Γαλλίας. Ὁ Ἑρρίκος διευθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Παναγίαν· ἐνῶ δὲ ἤκουε τὸ—*le deum*—τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἐνόμιζεν αὐτὸν εἰς ἅγιον Διονύσιον.

Ο ΛΙΣΧΥΝΤΗΛΟΣ.

Ἐπιστολή.

Ἀγαπητέ μοι φίλε!

Βασανίζομαι ὑπὸ δυστυχίας τινός, ἥτις ὡς φοβοῦμαι, ἐπὶ τέλους θέλει μὲ ἀπομακρύνει ἐντελῶς ἐκ τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ἐν αἷς ὑπερεπιθυμῶ νὰ παρευρίσκωμαι· ἀλλὰ θέλω σοὶ κάμει βραχεῖάν τινὰ περιγραφὴν τῆς καταγωγῆς καὶ παρούσης μου καταστάσεως, δι' ὧν θέλεις δυνηθῇ νὰ κρίνῃς περὶ τῶν δυσχερειῶν μου.

Ὁ πατήρ μου ἦτο γεωργὸς μετρίαν ἔχων περιουσίαν, καὶ τόσῃν μάθῃσιν ὅσῃν δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ εἰς σχολεῖον Ἑλέους. Ἀποθανούσης τῆς μητρός μου, αὐτὸς ἀ-

περάσεις δι' ἣν εἶχε πρὸς ἐμὲ ἀδυναμίαν, ὡς μονογενῇ, νὰ μοὶ δώσῃ ὑψηλὴν καὶ σοφὴν ἀνατροφὴν, ἥτις ὡς ἐνόμιζεν ἤθελε τὸν καταστήσει εὐτυχῇ. Ἐστάλην ὅθεν εἰς ἐπαρχιακὴν σχολὴν, καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον, ἵνα σπουδάσας τὴν θεολογίαν γένωμαι ἱερεὺς. Ἐνταῦθα λαμβάνων μικρὰν μόνον χορηγίαν παρὰ τοῦ πατρός μου, καὶ ὧν φύσει δειλὸς καὶ αἰσχυνηλὸς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποβάλω τὸ ἄχαρι ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι ἡ ἀπαισία αἰτία ὅλης τῆς δυστυχίας μου, καὶ ἤδη ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι ὅτι εἶναι κακὸν ἀνεπανόρθωτον.

Ὅφείλεις, φίλε μου, νὰ γινώσκῃς ὅτι εἶμαι ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀναστήματος, ἔχων ὠραίαν ὄψιν καὶ κόμην ξανθὴν, ἀλλὰ τοσαύτην ἐπιδεκτικότητά ἐντροπῆς, ὥστε διὰ τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν συγχύσεως, τὸ αἷμά μου ὀρμᾷ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς παρειάς μου, καὶ μὲ καθιστᾷ ὡς ῥόδον ἐντελῶς ἀναθάλλον. Ἡ συναίσθησις τοῦ δυστυχικοῦ ἐλαττώματός μου μ' ἠνάγκασε νὰ ἀποφεύγω τὰς συναναστροφάς, καὶ ἠγάπησα τὸν πανεπιστημιακὸν βίον, ἰδίως διότι οἱ ἀγροῖκοι τῆς οἰκογενείας τοῦ πατρός μου τρόποι ὀλίγον ἠθέλον βελτιώσαι τὴν ἐξωτερικὴν συμπεριφοράν μου. Ἐγὼ λοιπὸν εἶχα ἀποφασίσει νὰ ζήσω ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ νὰ λαμβάνω μαθητάς, ὅτε δύο ἀπροσδόκητα συμβεβηκότα μεγάλως μετέβαλον τὴν κατάστασιν τῶν ὑποθέσεών μου, δηλαδή ὁ τοῦ πατρός μου θάνατος καὶ ἡ ἐξ Ἰνδικοῦ ἀφίξις τοῦ θείου μου.

Σπανίως ἤκουον τὸν πατέρα μου, ἀναφέροντα τὸν θεῖόν μου τοῦτον, καὶ γενικῶς ἐπιστεύομεν ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποθάνει, ὅτε ἔφθασεν εἰς Ἀγγλίαν δύο μόνον ἐβδομάδας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου.

Αἰσχύνομαι μὲν νὰ ὁμολογήσω ὅ,τι, ὡς νομίζω, πολλάκις ἠσθάνθησαν οἱ λαβόντες ἀνατροφὴν ὑψηλοτέραν τῆς τῶν γονέων των, ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἀγνοία τοῦ πατρός μου καὶ ἡ χυδαία αὐτοῦ γλῶσσα μὲ ἐκαμνον πολλάκις νὰ ἐρυθριῶ, ὅτε ἐσκεπτόμην ὅτι ἤμην υἱὸς του, ὅθεν κατὰ τὸν θάνατόν του δὲν ἤμην ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν πατρός, τὸν ὅποιον οὐχὶ σπανίως ἠσχυρόμην νὰ ἀναγνωρίζω. (Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΤΟ ΔΙΑ ΤΟ ΤΕΙΟΝ ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

Τοῦ Γουστάβου Ἀδόλφου ἀποπεμφθέντος τοῦ θρόνου τῆς Σουηδίας, ὁ δούξ τῆς Σουδερμανίας, ὁ θεῖός του, ἐξελέχθη διὰ τὴν θέσιν του ὑπὸ τὸν τίτλον Καρόλου ΙΓ'. ἐπὶ τῷ ὄρει τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ στέμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βερναρδόττου, ἐνὸς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ναπολέοντος, ὅστις ἤρξατο διὰ τῆς ἀπλῆς ὑπάρξεως τοῦ δεκανέως εἰς τοὺς στρατοὺς τῆς δημοκρατίας.

Ἀμα ὁ ἀποπεμφθεὶς βασιλεὺς ἐγκατέλειψε τὸν τόπον, ὁ ἐπίδοξος κληρονόμος ἔφθασεν εἰς Στοκχόλμην, ἐνθα θαυμασίως ὑπεδέχθη αὐτὸν ἅπανα ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἐκτὸς τῆς συζύγου τοῦ πρώην Μονάρχου, ἥτις διὰ λόγους σπουδαίους, οὐδ' οὐδενὶ ἀνεκοινώσατο, προὔτιμησε νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς τὴν ἐξορίαν.

Ἐπέτυχε δὲ νὰ μένῃ εἰς Στοκχόλμην καὶ κατόκει εἰσέτι εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς διαμονήν.

Ἡ ἡγεμονίς αὕτη ἠρνέθη θετικῶς νὰ δεχθῇ τὸν βασιλικὸν πρίγγιπα, ἄλλως τε οὐδένα ἔβλεπε, μένουσα πάντοτε κεκλεισμένη εἰς τὰ ἑαυτῆς ἀνάκτορα, καὶ μὴ συμμεριζομένη τόσον τὰς ἡδονάς, ὅσον καὶ τὰς ἐσπέριας τῆς αὐλῆς, ζῶσα τέλος ὡς φυλακισμένη τις παρὰ τῷ ἐξαιρέτῳ αὐτῆς θείῳ, ὅστις ἠγάπα αὐτὴν ὡς θυγατέρα καὶ ἐτίμα ὡς βασίλισσαν.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἐβαρύνθη ἐκ τῆς μονώσεως, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνεψία αὐτοῦ προὔτιμα τοῦ θορύβου καὶ τῆς λάμπης τοῦ κόσμου. Ἡμέραν τινὰ ὅθεν ἰκέτευσεν αὐτὴν νὰ συναινέσῃ εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὸν βασιλικὸν πρίγγιπα Ἰωάννην Βερναρδόττην, ὅστις ἔμενε μεμονωμένος ὑπερήφανος ἢ μετριόφρων ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς του, διότι δὲν εἶχε παρ' οὐδενὶ ἐτέρῳ προσώπῳ ταύτης τῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἐν τῶν μελῶν ἀπεστρέφετο αὐτὸν τόσον θαυμασίως. Συναινέσασα δὲ τέλος νὰ δεχθῇ αὐτὸν ἡ σύζυγος τοῦ ἐξορίστου προητοίμασε τὰ ἀνάκτορα, ἵνα ἡ